

ฟันธง! น้ำเน่าริมขอบเหมืองทอง ปนเปื้อนทั้งสารหนูยันไทโอไซยาเนต

พิษณุโลก/พิจิตร – พิสูจน์ชัด “น้ำเน่าดำคล้ำ” ริมขอบเหมืองทองอัครา ไม่ใช่เรื่องธรรมชาติ พบสารเคมีจากโรงงานอุตสาหกรรมปนเปื้อนตรึม ทั้งเหล็ก-แมงกานีส-สารหนู-แอมโมเนีย รวมถึงไทโอไซยาเนต หรือสารตกค้างจาก ไชยาไนต์ เผยแม่โดน ม.44 สั่งปิดแรมปี วันนี้ชาวบ้านยังไม่กล้าปลูกผักกินเอง

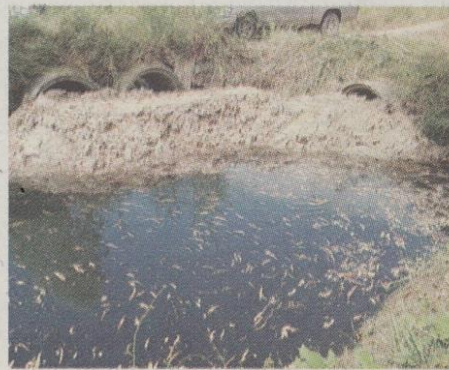
ก่อนเปิดศักราชใหม่ปี 2561 ชาวบ้าน เขาดิน ต.เขาเจ็ดลูก อ.ทับคล้อ จ.พิจิตร ทน กับสภาพน้ำสีผิดธรรมชาติในคลอง และแปลง ที่นาข้าวที่อยู่ติดกับแนวรั้วของเหมืองทอง บริษัท อัครา รีซอร์สเซส จำกัด ที่เปิดเหมืองทองบนพื้นที่รอยต่อ 3 จังหวัด คือ พิจิตร พิษณุโลก เพชรบูรณ์ ตั้งแต่ปี 2544 ก่อนถูก รัฐบาล คสช.ใช้อำนาจ มาตรา 44 สั่งยุติการทำเหมืองตั้งแต่ 1 มกราคม 2560 เป็นต้นมา โดยสภาพน้ำเน่าเสีย เปลี่ยนเป็นสีดำคล้ำ ส่งกลิ่นเหม็นคละุ้ง

โดยบริษัท อัครา รีซอร์สเซส จำกัด (มหาชน) ได้ยื่นคำร้องต่อคณะอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศ เพื่อเรียกร้องค่าเสียหายจากรัฐบาลไทยเป็นหมื่นๆ ล้านบาท

ปัญหาน้ำเสียดังกล่าว กลายเป็นความขัดแย้งระหว่างภาครัฐกับชาวบ้าน เนื่องจากเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบล(อบต.) เขาเจ็ดลูก เข้าไปสำรวจ แต่ไม่ได้กำจัดสาเหตุต้นตอ เพียงแค่ใส่สารอีเอ็ม บรรเทา และเทปูนขาวเพื่อดับกลิ่น ทั้งยังไม่ยอมให้ชาวบ้านระบายน้ำเสียลงพื้นที่ตอนล่าง อ้างว่าหากปล่อยน้ำเน่าเสียไปแล้ว จะกระทบต่อการผลิตระบบประปาที่อยู่ถัดออกไปราว 1-2 กิโลเมตร

นั่นทำให้ชาวบ้านต้องทนอยู่กับน้ำสีดำทมิฬโดยไม่รู้ว่ามีส่วนพิษหรือไม่

ล่าสุดคณะทำงานตรวจสอบข้อเท็จจริง ซึ่งประกอบด้วยภาครัฐหลายหน่วยงาน อาทิ อุตสาหกรรมจังหวัดฯ และสาธารณสุข

จังหวัดพิจิตร ได้เข้าตรวจการรั่วซึมของบ่อเก็บกากแร่บ่อเก็บกากแร่ที่ 2 (TSF ของบริษัทอัครา รีซอร์สเซส จำกัด(มหาชน) เมื่อ 21 ธันวาคม 2560 โดยเก็บน้ำตัวอย่างบริเวณนาข้าวด้านทิศตะวันตกของเหมือง ช่วงวันที่ 15-16 พฤศจิกายน 2560 โดยมีเจ้าหน้าที่เหมืองทองคำพิจิตร และกรมควบคุมมลพิษเป็นผู้ดำเนินการ

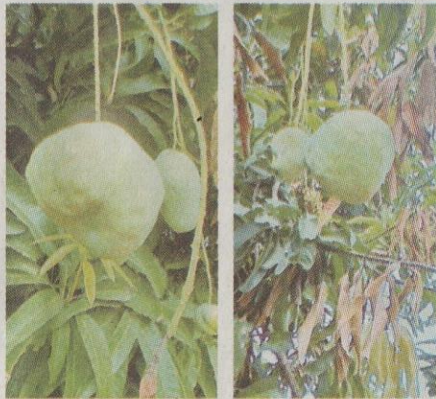
ผลสรุปชัดเจนว่า น้ำผุดในนาข้าวข้างบ่อเก็บกากแร่นั้น พบการปนเปื้อนของ

แมงกานีส แน่นอนว่าเสี่ยงต่อสุขภาพ ชาวบ้านชุมชนรอบเหมือง ขณะที่ผลการตรวจน้ำในบ่อฝักระวังน้ำใต้ดินระดับตื้น และลึก ซึ่งเหมือนดำเนินการตรวจสอบอยู่เป็นประจำรอบเหมืองจากบ่อเก็บกากแร่ที่ 1 นั้น เป็นไปได้ว่า ได้รับผลกระทบจากการรั่วไหลแน่

และพิสูจน์ว่า มีน้ำซึมลงใต้ดิน ส่งผลให้มีการรั่วไหลจากบ่อเก็บกากแร่ที่ 1 (TSF) มีโอกาสไหลถึงนาข้าว ซึ่งอยู่ใกล้เคียงกับบ่อเก็บกากแร่ที่ 2 (TSF)

สรุปเบื้องต้นได้ว่า น้ำสีดำคล้ำ ที่ผุดออกมา และไหลลงนาข้าวของชาวบ้านนั้น เป็นน้ำเสียอุตสาหกรรม ไม่ใช่ น้ำธรรมชาติ

หรือน้ำเสียซึมชนทั่วไป โดยพบการปนเปื้อนแอมโมเนียเท่ากับ 0.11 mg/L ซึ่งแอมโมเนียเป็นสารปนเปื้อนที่ตรวจพบในบ่อเก็บกากแร่

ที่ 1 (TSF)

นอกจากนี้ ยังพบความเข้มข้นของซัลเฟต บริเวณป่าบัว-น้ำผุด 192 mg/L และน้ำดำในนาข้าว 70.8-167 mg/L รวมทั้งพบการปนเปื้อนของสารหนูในน้ำผุดจากป่าบัว และป่าบอน สูงถึง 0.01 และ 0.15 mg/L (ตามลำดับ) ขณะที่ต้นน้ำมีแค่ 0.0006 mg/L

ผลการตรวจสอบยังพบการปนเปื้อนเหล็ก และแมงกานีส ความเข้มข้นสูงมากจากน้ำผุดในป่าบัว และป่าบอน 5.59-17.9 mg/L ในน้ำดำมี 2.65-6.31 mg/L ซึ่งถือว่า เกินค่าที่ยอมรับได้ ในขณะที่ต้นน้ำมีเพียง 0.22 mg/L และพบไทโอไซยาเนตเพิ่มเติมจากน้ำตามธรรมชาติทั้งสองจุดประมาณ 3-4.5 เท่า

เพียงแค่สารเคมีบางตัว คือ “ไทโอไซยาเนต” เท่านั้น

นั่นหมายถึง ณ วันนี้ ยืนยันชัดเจนได้แล้วว่า น้ำสีดำคล้ำที่ไหลลงหาชาวบ้านเขาติน ไม่ใช่สีธรรมชาติ ชาวบ้านปักใจเชื่อว่า น้ำเน่ามาจากเหมือง กลายเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

หากมองย้อนไปช่วง 1-2 ปีก่อนปิดเหมืองนั้น ชาวบ้าน ต.เขาเจ็ดลูก อ.ทับคล้อ จ.พิจิตร พุดเป็นเสียงเดียวว่า ปัญหาสิ่งแวดล้อมรอบเหมืองทอง เข้าขั้นวิกฤต ถึงขั้นต้องแบ่งปันอาหารกินมาแล้ว โดยหน่วยงานราชการและเหมืองทอง ได้ตรวจในพีซผักแล้วพบสารปนเปื้อน ทำให้จังหวัดพิจิตร ทำคูปองให้ชาวบ้านเอาไปแลกผักที่หน่วยงานจังหวัดพิจิตร จัดหาพ่อค้าผักมาขายให้แทน

เท่ากับว่า ผลไม้และผักริมรั้วข้างบ้านไม่สามารถรับประทานได้ แต่ ณ วันนี้ หน่วยงานราชการพิจิตร อ้างว่า งบประมาณไม่สามารถส่งผักสวนครัวมาจำหน่ายราคาถูกแล้ว ประกอบกับเหมืองปิดถือว่า ยกเลิกไปโดยปริยาย

อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันแม้ว่า เหมืองจะถูกปิดตัวตามคำสั่ง ม. 44 มานานถึง 1 ปีแล้ว ชาวบ้านก็ไม่กล้าปลูกพืชผักไว้บริโภค และหากถามคนชุมชนรอบเหมืองว่า เศรษฐกิจเป็นอย่างไร เขาก็บอกว่า ก่อนเหมืองมา เขาก็อยู่ได้ ส่วนเหมืองปิดแล้ว พวกเขาก็ต้องอยู่ได้จนถึงวันนี้

แต่สิ่งที่เหมืองทิ้งไว้คือ น้ำเสียไม่ใช่สิ่งธรรมชาติ เป็นน้ำเสียจากอุตสาหกรรมรั่วไหลซึมลงใต้ดิน ไหล่กลางแปลงหาชาวบ้าน.